

POROČILA

PRIZNANJA ZLATA HRUŠKA 2024

Mestna knjižnica Ljubljana že več kot desetletje podeljuje znak zlata hruška kakovostnim knjigam za otroke in mladino. V letu 2021 sta Mestna knjižnica Ljubljana in Zveza bibliotekarskih društev Slovenije sklenili dogovor o skupnem podeljevanju priznanja zlata hruška. S tem je postalo priznanje zlata hruška vseslovensko knjižničarsko priznanje za kakovostno knjigo za otroke. Prejemniki priznanja so razglašeni v prvi polovici novembra, na dan prijaznosti. Zveza bibliotekarskih društev Slovenije je imenovala strokovno komisijo v sestavi mag. Jerneja Stoviček (OŠ Zalog) – predsednica, Alja Bratuša (OŠ Polzela), dr. Andreja Erdlen (Mariborska knjižnica), Nina Jamar (Občinska knjižnica Jesenice), Ana Kosirnik (Mestna knjižnica Ljubljana), Martina Kozorog – Kenda (OŠ Dušana Muniha Most na Soči) in mag. Marija Nabernik (Akademija za likovno umetnost in oblikovanje). Strokovna komisija je med knjigami (izšle so v letu 2023), ki jim je strokovni odbor Priročnika za branje kakovostnih mladinskih knjig podelil znak za kakovost zlata hruška, ki ga vodi in izdaja Mestna knjižnica Ljubljana, Pionirska – center za mladinsko književnost in knjižničarstvo, kompetenčni center za področje mladinskega knjižničarstva, izbirala v štirih kategorijah: izvirna slovenska mladinska leposlovna knjiga, prevedena mladinska leposlovna knjiga, izvirna slovenska mladinska poučna knjiga in prevedena mladinska poučna knjiga.

UTEMELJITVE NAGRAD

Priznanje zlata hruška 2024 za izvirno slovensko mladinsko leposlovno knjigo

Peter Svetina: *Krušno mesto = Bread town.*

Ilustr. Peter Škerl. Prev. Gregor Timothy Čeh. Spremnna beseda Damjan Prelovšek. Miš, 2023.

Slikanica je izšla v znamenju 150. obletnice rojstva velikega slovenskega arhitekta Jožeta Plečnika, ki smo jo praznovali leta 2022. Že hiter prelet njenih strani pokaže na njeno kompleksnost tako z oblikovne kot vsebinske strani, zato bomo v nadaljevanju na kratko predstavili le nekaj njenih pomembnih elementov, ostale pa prepustili ustvarjalni domišljiji bralcev. Kot so že mnogi ob izidu slikanice ugotovili, je njena celota razdeljena v tri dele, pri čemer jedrni del, ki nosi naslov *Krušno mesto*, predstavlja zgodbo v zgodbi, oklepata pa ga dve spremni besedili, od katerih je prvo, uvodno, avtorjevo, drugo, zaključno, pa beseda umetnostnega zgodovinarja Damjana Prelovška. Po vsebinski plati so vsi trije deli zaokro-

žene celote, ki pa obenem eden drugega pomembno dopolnjujejo: avtorjevo spremno besedilo prinaša refleksijo lastnega umetniškega ustvarjanja, razpetega med resničnostjo in domišljijo, s čimer razloži temeljno podstat jedrne zgodbe – simbolne zgodbe v zgodbi o malem Plečniku –, ki sledi pod naslovom Krušno mesto; in če slednja prinaša predvsem literarno oblikovano zgodbo o Plečniku, jo zaključno besedilo umetnostnega zgodovinarja na koncu dopolni s kratkim pregledom umetnikove biografije. Vsi trije zaokroženi deli tako tvorijo organsko celoto slikanice, ki je ne bi bilo, če bi kakšen od delov manjkal. Vendarle pa se zdi, da opisana trodelna celota slikanice globoko v ozadju skriva še eno zgodbo, ki pa ni samo Plečnikova. Most do nje predstavljajo ilustracije s spremljajočim besedilom, ki oklepajo jedrno zgodbo in se na štirih straneh pojavijo za avtorjevim uvodnim tekstom in na dveh straneh pred Prelovškovim spremnim besedilom. Gre za kratka vmesna pasusa, ki v knjigo preko prikaza začetka in zaključka umetnikovega ustvarjanja vnašata avtorjevo umetniško identifikacijo s Plečnikom – ilustracije obeh pasusov namreč na prvi pogled prikazujejo našega velikega arhitekta, medtem ko besedilo vsebinsko sledi avtorjevi predhodni spremni besedi. Na to, da je tako sklepanje upravičeno, pa nas ne napeljuje le dejstvo, da sta oba avtorja umetnika, čeprav se v svojih »delavnicah« srečujeta vsak s svojo različico realizacije umetnosti, eden z arhitekturno, drugi z literarno, ampak da ju družijo tudi nekatere biografske podrobnosti, ki so za nastanek pričujoče slikanice in njene osrednje zgodbe še kako pomembne. Iz avtorjevega spremnega besedila namreč izvemo, da sta oba imela oz. imata sorodnike v Hotedršici in da sta oba Ljubljancana, kar

pa je za nastanek slikanice še posebej pomembno, pa je to, da ju družijo njuna skupna navezanost na Prago, mesto, kjer je Plečnik z obnovo praškega gradu dosegel svoj ustvarjalni vrh, Svetina pa ga v svojem spremnem besedilu označuje kot »*skoraj moj drugi dom, ker sem tam študiral*«. S tem je najbrž tudi pojasnjeno, zakaj na primer prisposodbe krušnega mesta v slikanici ne predstavlja Dunaj, ki je slovenskega arhitekta preko Otta Wagnerja tudi pomembno oblikoval, ampak Praga. Med umetnikoma pa ne nazadnje najdemo še eno zanimivo vzporednico, namreč tako kot je Plečnik pri svojem ustvarjalnem delu sodeloval z Matkom Prelovškom, tako Svetina pri ustvarjanju svojega literarnega dela sodeluje z njegovim vnukom Damjanom Prelovškom. Zgodba Svetinove slikanice in njenega jedrnega dela je tako pravzaprav skupna zgodba dveh umetnikov, ki znane biografske podatke enega domišljijsko prepleta z manj znanimi ali neznanimi podatki drugega. In v tem kontekstu je tudi razumeti avtorjevo pojasnilo k nastanku jedrne zgodbe: »*Nastala je iz tistega malo, kar vem o življenju in delu gospoda Plečnika, in iz tistega veliko več, kar sem v Ljubljani in na Dunaju in v Pragi (in še kje) doživel sam.*« Posebno simboliko v okviru slikanice nosi njen naslov oz. naslov njene osrednje zgodbe – Krušno mesto. Za bralca, ki o Plečniku ne ve ničesar, je krušno mesto bogato in zanimivo mesto, ki ga osrednji junak zgodbe, deček Pepi, odkrije, ko zleze v svoj hlebček kruha. Za bralca, ki ve o Plečniku nekaj več, je krušno mesto prisposoda bogatega mesta Prage, ki je našemu velikemu arhitektu v določenem obdobju dajalo kruh in mu omogočilo, da je v svojem delu dosegel svoj ustvarjalni vrh. Za bralca, ki pojem krušnega mesta morda razume nekoliko širše, pa je to lahko tudi žalostna

prisrčnost tega, da Plečniku rojstna Ljubljana ni mogla ali kasneje tudi ni hotela ponuditi tega, kar mu je s svojim kozmopolitizmom in demokratičnim svetovljanstvom lahko ponudila in omogočila krušna Praga. Ljubljana je namreč svojo univerzo dobila šele leta 1919, po II. svetovni vojni pa je bil naš veliki arhitekt, globoko veren človek, zaradi spremenjenih političnih razmer in kljub temu, da je veljal za duhovnega očeta ljubljanske arhitekturne šole, izključen iz oblikovanja svojega rojstnega mesta. V kontekstu vsebine slikanice nosijo poseben simbolni pomen njene barve. Odtenke zlate in oker zlate je čutiti skozi celotno paleto barv, ki obvladujejo delo. Z zlato je izpisan naslov knjige na naslovnici, ki nas spomni na pojem t. i. »zlate« Prage, mesta, ki s svojo bogato zgodovinsko in kulturno dediščino velja za eno najlepših ne le evropskih, ampak tudi svetovnih mest. Zlata barva simbolizira bogastvo in prestiž, je barva uspeha, dosežkov in zmagovalstva – a ne v materialnem, temveč v duhovnem smislu. Zato je tudi barva duhovnosti, modrosti, znanja, visokih idealov, skratka vsega tistega, kar je blizu pravi umetnosti in pravim umetnikom, in o čemer pripoveduje oz. skuša današnjemu bralcu pripovedovati Svetinova slikanica. O vsebinski plati slikanice bi se dalo povedati še mnogo zanimivega, predvsem njena simbolna raven z motivi kruha, deklice Alice ... se zdi neizčrpna. K temu svoje pridajo še izjemne ilustracije Petra Škerla, ki se od besedila občasno osamosvojijo in o življenju umetnosti in umetnikov pripovedujejo svojo nostalgичno zgodbo. Slikanica je tudi po oblikovni plati obravnavana celostno; izbira tehnik, materialov, likovne govorice in prepleta grafičnega oblikovanja z ilustracijo je premišljena in smotrna, poleg tega pa jo v roke lahko vzamejo tako mladi

kot stari, njeno siceršnjo odprtost pa dodatno poudarja še njena dvojezična govorica. Delo predstavlja brezčasen poklon ne le našemu velikemu arhitektu, ampak tudi t. i. krušnemu mestu, svetovljanski Pragi, ki je marsikateremu slovenskemu umetniku in intelektualcu v preteklosti nudila kruh in prepotrebno duhovno zavetje, s tem pa pomembno tlakovala pot razvoju slovenske znanosti in umetnosti.

Priznanje zlata hruška 2024 za prevedeno mladinsko leposlovno knjigo

Olga Tokarczuk: *Izgubljena duša*.

Ilustr. Joanna Concejo. Prev. Jana Unuk. Mladinska knjiga, 2023.

Večkrat nagrajena in v več kot dvajset jezikov prevedena slikanica pisateljice Olge Tokarczuk in ilustratorke Joanne Concejo je na površini kratka eksemplarična zgodba o izgubljeni duši, metafori za sodobnega človeka, ki se je izgubil v naglici modernega potrošniškega sveta in v nekem trenutku skuša najti pot nazaj k samemu sebi, k svojemu bistvu in k bistvu človekovega življenja nasploh. Zgodba pripoveduje o Janku, človeku sleherniku, ki je ujet v vrtnec sodobnega sveta, zato postopoma in nevede, skozi prenapolnjen vsakdanjik, izgublja sebe in svojo dušo. Tu in tam se mu sicer zazdi, da je vse okoli njega postalo nekam plosko, »kot da bi se premikal po gladkem listu iz zvezka za matematiko, listu, ki ga z vseh strani prekrivajo povsem enaki kvadrati«, a da je z njim dejansko nekaj narobe, se zave šele sredi noči na enem od svojih številnih potovanj, ko se nenadoma zbudi in mu začne zmanjkovati zraka. Ob tem se ne spomni več imena mesta, v katerega je pripotoval, ne ve več, zakaj in kako je sem sploh prišel, kar pa je najhuje, ne more se spomniti niti svojega imena. Počuti se osamljenega – »kot

da v njegovem telesu ne bi bilo nikogar več» – in pred ogledalom v kopalnici sebe vidi le še kot »zamegljen madež«. V obupu na dnu kovčka poišče svoj potni list in končno ugotovi, da mu je ime Janko. Naslednjega dne se odpravi k »stari, modri zdravnici«. Ta mu pove, da je v naglici svojega življenja izgubil svojo dušo in svoje srce. Pravi, da se to ljudem danes »dogaja zato, ker je hitrost gibanja duš veliko manjša od hitrosti gibanja teles«. V pojasnilo doda, da so duše »nastale v tistih pradavnih časih takoj po velikem poku, ko veselje še ni tako drvelo, zato se je še lahko pogledalo v ogledalce«. Svetuje mu, da si najde kakšen kraj zase, se tam mirno usede in počaka na svojo dušo, da ga dohiti. »Ne vidim drugega zdravila za vas,« še pravi. Janko upošteva njen nasvet in si na obrobju mesta najde majhno hišico. Čaka dneve, tedne in mesece. In nekega popoldneva na njegova vrata res potrka »njegova izgubljena duša – utrujena, umazana in opraskana«. Janko odtlej skrbno pazi nanjo. In kot pravi zgodba na koncu: »Potem sta dolgo in srečno živela.« Na površini je zgodba preprosta in enostavna, tematsko na videz že precej izpeta, a pozorno, analitično branje pokaže, da njeno kratko besedilo skriva že kar nekakšen kratek mini »priročnik« o tem, kako in skozi katere konkretne stopnje poteka postopna človekova odtujitev samemu sebi in kakšno pot je nato treba ubrati za samoozdravitev. Najprej se človek z vsem svojim bitjem preda naglici vsakdanjika, v katerega ga peha sodoben način življenja. Potem se mu v nekem trenutku zazdi, da je vse okoli njega postalo nekam plosko, brez globine, saj moderen človek nima časa, da bi se ustavljal in poglobljeno razmišljal. Sledi faza popolne odtujitve samemu sebi, ko človek ne more več dihati in se tudi ne več spomniti svojega imena, kar pred-

stavlja metaforo za človekovo popolno izgubo lastne vsebine in s tem lastne identitete. Od tu dalje nato vodita dve poti, ena v smer človekovega propada in druga v smer človekove ozdravitve, če seveda človek pravočasno odreagira in se pozdravi. Opisano raven branja slikanice podpira dejstvo, da je avtorica po svoji osnovni izobrazbi psihologinja, da je delala kot psihoterapevtka in da morda s slikanico skuša sodobnemu bralcu ozavestiti nevarnost t. i. sindroma izgube duše. Vsebinska raven knjige pa se še poglobi, ko izvemo, da avtorica v svojih nazorih sledi švicarskemu zdravniku in psihologu Carlu Gustavu Jungu. V kontekstu njegovega razumevanja duše, ki je sicer etimološko kot beseda vezana na dah oz. zrak kot življenjsko načelo, je le-ta namreč vedno nekaj zemeljskega in nadnaravnega hkrati – zemeljskega, ker je v stiku z materinsko podobo narave, zemlje, nebeškega pa, ker si podzavest vedno goreče želi svetlobe zavesti. In kot taka naj bi vsaka posamezna duša po Jungu šla skozi štiri razvojne stopnje: prvo razvojno stopnjo predstavlja nagona in biološka raven, druga stopnja je višja in ohranja njene seksualne elemente, na tretji razvojni stopnji ljubezen v celoti dosega duhovno raven, medtem ko četrto stopnjo določa modrost. Seveda je ta podoba Jungovega pojmovanja duše zelo poenostavljena, a za bolj poglobljeno razumevanje obravnavane slikanice, ki je namenjena širšemu bralstvu, ključnega pomena. V tem kontekstu se nam tako osrednji junak zgodbe ne prikazuje več le kot prisposoba sodobnega človeka, ki je tragično ujet v krogu svojih nagonov in bioloških potreb, ampak predvsem kot razvijajoča se duša, ki je na začetku izgubljena, a se na koncu s pomočjo nasveta »stare, modre zdravnice« najde in doseže zadnjo stopnjo svojega razvoja. V tem kontekstu je na

primer tudi razumeti zadnji odstavek besedila slikanice, v katerem se pojavita simbola »raznobarvnih rož, podobnih zvončkom« in »mogočnih buč«. Zvončki predstavljajo simbol pomladi in upanja, buče pa v nekaterih kulturah simbol duhovne regeneracije, izvira življenja, nesmrtnosti ter bivanja v njej. Slikanica je torej vsebinsko večplastna, prav take pa so tudi njene subtilne, v detajlu bogate umetniške ilustracije. Te zvesto sledijo vsebini in se skladno z njo tudi barvno spreminjajo, včasih pa zgodbo tudi vsebinsko dopolnijo. Duša, ki končno najde svojega lastnika, je na primer prikazana v otroški podobi, kar lahko simbolizira junakove spomine, lahko pa znova predstavlja določeno psihološko ali filozofsko konotacijo knjige, ki jo spremlja ... Tudi sicer je slikanica oblikovana celostno, vizualni jezik v njej je izbran premišljeno, prav taka pa je tudi izbira materialov, ki jo oblikujejo.

Priznanje zlata hruška 2024 za izvirno slovensko

mladinsko poučno knjigo

**Slavko Jerič: Statistika za
začetnike.** Ilustr. Ivan Mitrevski.

Cankarjeva založba, 2023. (Najst).

Knjiga, ki jo je spisal Slavko Jerič, se ukvarja s številkami. Kot pravi avtor, so številke lepe in zato jih ima rad. Ponudi nam očala, ki nam svet obarvajo na nov, presenetljiv način in naš pogled nanj obogatijo še z eno, pomembno perspektivo. Osrednji del knjige je vsebinsko razdeljen v več poglavij, ki jih lahko povežemo v nekaj obsežnejših tematskih sklopov. Najprej nam avtor razloži in na nekaj zanimivih primerih pokaže, kako nam številke že od rojstva krojijo naše vsakdanje življenje. Nato nas seznani z njihovo zgodovino – z njihovim izvorom in začetki njihovega zapisovanja. Med drugim mimogre-

de izvemo, da naše arabske številke v resnici niso arabskega izvora, kot bi pričakovali, ampak indijskega. Sledijo poglavja, posvečena razlagi statistike, njenim osnovnim pojmom ter njeni aplikaciji na praktične primere, ki so izbrani tako, da so aktualni in bi zato utegnili zanimati slehernega izmed nas: slovenski šport v kontekstu statistike drugih nacionalnih športov, pandemija SARS-CoV-2, podnebne spremembe in stanje sodobnega sveta v kontekstu preteklosti. Ob tem pokaže, kako zelo pomembno je, da se statistične podatke uporablja v ustreznem kontekstu, predvsem pa z ustrezno mero širine, poštenosti in integritete, saj v nasprotnem primeru lahko pride do njihovega izkrivljanja in zlorab. Temu sledi še nekaj zanimivosti, nato pa se knjiga zaključí z nekaterimi zabavnimi podrobnostmi iz avtorjeve osebne biografije, med drugim za laika tudi z dokaj presenetljivo ugotovitvijo, da ljubezen do števil ne pomeni nujno tudi nadarjenosti za matematiko, kajti študij le-te, kot iz lastne izkušnje pove avtor, prinaša »zelo malo števil, precej več pa pomnjenja abstraktnih pojmov in študiranja odnosov«. Kljub temu da knjiga s svojim naslovom v prvem trenutku asociira na nekaj dolgačasnega in duhamornega, nam v resnici že po prvih straneh postane tako zanimiva, da jo le stežka odložimo iz rok. Vse v povezavi s številkami in statistiko je namreč ilustrirano z zanimivimi primeri iz našega vsakdanjega življenja in dodatno začinjeno z malo znanimi dejstvi in drobnimi anekdotičnimi zgodbami iz naše preteklosti in polpreteklosti zgodovine. Resnoba tabel in grafov, ki jih vsebuje knjiga, ter mestoma tudi kakšne formule, pa razbijajo duhovite, stripovsko oblikovane ilustracije Ivana Mitrevskega. Ob opisanih kvalitetah pa ima knjige še eno, zelo pomembno

lastnost: po eni strani nas uči, kako je treba sleherno informacijo, ki jo dobimo iz okolja, skrbno pretehtati in kritično ovrednotiti, preden jo sprejmemo za nekaj verodostojnega in takega, kar naj bi usmerjalo naše življenje, po drugi strani pa nam s poljudno in zabavno predstavitvijo statistike kot znanstvene discipline ponudi orodje, s katerim bomo svet ne le bolje razumeli in ga ocenjevali z drugačne, bolj kritične perspektive, ampak ga bomo lahko poskušali tudi spreminjati na bolje. Prvotni namen statistike, kot pravi knjiga, je namreč *»analizirati prvotno stanje, poiskati težavo in jo odpraviti«*. Jeričevo delo bralca skozi objektivno in nepristransko naravo števil vzgaja v tisto, kar sodobni svet danes najbolj pogreša in zato tudi najbolj potrebuje – v opazujočega, razmišljujočega in kritičnega posameznika.

**Priznanje zlata hruška 2024
za prevedeno mladinsko
poučno knjigo**

**Marta de la Serna: *Neznane
pokrajine našega osončja*.**

Ilustr. Aina Bestard. Prev. Veronika Rot. Morfemplus, 2023.

Knjiga predstavlja eno tistih temeljnih del, ki bi jih v roke moral vzeti vsak, ki ga zanimata vesolje, še zlasti pa naše osončje. Delo sestavlja 17 vsebinsko smiselno razporejenih poglavij. Prva tri so uvodna in v njih izvemo nekaj o vesolju nasploh, preostalih 14 pa se posveča našemu Osončju, njegovi sestavi in vsem njegovim najpomembnejšim elementom. Kot osrednja zvezda, okoli katere je zgrajen naš planetarni sistem, je najprej predstavljeno Sonce. Sledi predstavitev vseh osmih planetov našega Osončja, in sicer najprej notranjih, skalnatih, ki so Soncu najbliže in jih predstavljajo Merkur, Venera, Zemlja, Mars, ter nato zunanjih, plinastih, ki se

od Sonca postopno vse bolj oddaljujejo in jih po vrsti predstavljajo Jupiter, Saturn, Uran in Neptun. Planeti, ki po svojih tirnicah oz. orbitah krožijo okoli Sonca, imajo, razen dveh, ki sta Soncu najbliže, tudi svoje lune. Podrobneje so predstavljene Zemljina Luna, največja Saturnova luna Titan in največja Neptunova luna Triton. Mejo med notranjimi in zunanjimi planeti tvori Asteroidni pas, poln različno velikih asteroidov in kometov, skrajno mejo, ki predstavlja zunanjo mejo našega Osončja z zunanjim vesoljem, pa oblikujeta najprej Kuiperjev pas in nato Oortov oblak. V Kuiperjevem pasu se nahajajo pritlikavi planeti, med katerimi je tudi Pluton, ki je do leta 2006 veljal za deveti planet našega Osončja. A ker je tega leta Mednarodna astronomska zveza na novo določila pogoje, ki jih mora izpolnjevati nebesno telo, če naj je prepoznano kot planet (biti mora okrogle oblike, krožiti mora okoli Sonca in pri tem se ne sme prekrivati z nobenim drugim planetom), je Pluton s svojimi značilnostmi na koncu obveljal za pritlikavi planet. Predstavitev našega Osončja je v knjigi podana izjemno sistematično. Poglavja so bolj ali manj enotno strukturirana, prav tako tudi podatki, ki so zato med seboj zelo enostavno primerljivi. Kljub temu da ima knjiga nekaj več kot 70 strani, jo zaradi njene preglednosti lahko že po prvem branju uporabljamo kot enciklopedijo. K temu pripomorejo tudi panoramske slike in nekaj prosojnic, ki delo vizualno pomembno obogatijo. Svojevrstno vizualno kazalo po vsebini knjige predstavlja velika barvna zloženka, ki v 4. poglavju uvede predstavitev našega Osončja. Knjiga temelji na najnovejših znanstvenih odkritjih observatorija ALMA (Atacama Large Millimeter/Submillimeter Array), ki je nastal kot plod mednarodnega sodelovanja med

Evropo, Severno Ameriko, Vzhodno Azijo in Čilom v Južni Ameriki, kjer se v puščavi Atacama observatorij tudi nahaja. S svojim radioteleskopom, ki je največji, kar jih obstaja, znanstvenikom s celega sveta omogoča raziskovanje vesolja in odkrivanje vseh skrivnosti, povezanih z njim. Posebno odliko knjige predstavljajo njene ilustracije. Aina Bestard je namreč z njimi počastila zgodovino znanstvene ilustracije 19. stoletja, čemur je knjiga, kot izvemo na njenih zadnjih straneh, tudi namenjena. Svoj komentar k ilustracijam knjiga sklene z naslednjo ugotovitvijo: »Ilustracije nosijo v sebi umetniški element, ki presega strogo znanstvene okvire. Z uporabo podatkov raziskav, posredovanih z ALME (...), pa so ilustracije tudi vsebinsko skladne z najnovejšimi znanstvenimi odkritji.« Knjiga predstavlja svojevrsten spoj znanosti in umetnosti, ki je obenem pospremljen z izjemno preglednostjo in sistematičnostjo, zaradi česar je delo skupaj s tematiko, ki jo obravnava, dostopno kar najširšemu krogu bralcev.

NAGRADA KRISTINE BRENKOVE ZA IZVIRNO SLOVENSKO SLIKANICO 2024

»Vsaka slikanica je vesolje zase.«*

Nagrado, poimenovano po legendarni urednici, pisateljici in prevajalki Kristini Brenkovi (1911–2009), od leta 2004 podeljuje Zbornica knjižnih založnikov in knjigotržcev Slovenije pri Gospodarski zbornici Slovenije. Namen nagrade je spodbujanje nastanka izvirnih slovenskih slikanic, izoblikovanje vrednostnih kriterijev za pripravo in ocenjevanje slikanic, spodbujanje branja in bralnih navad ter spodbujanje nakupovanja dobrih slikanic.

Letos so bile nominirane naslednje slikanice:

- **Pasje poletje** (Gaja Kos, ilustr. Ana Zavadlav, Miš založba)
- **Rime na veter** (Milan Šelj, ilustr. Tina Volarič, Založništvo tržaškega tiska, za založbo Martina Kafol)
- **A smo že tam?** (Marta Bartoli, Miš založba)
- **Zgodba o drevesu** (Barbara Vuga, ilustr. Marko Rop, Založba Malinc)
- **Protideževna juha** (Majda Koren, ilustr. Ana Maraž, KUD Sodobnost)

Nagrado Kristine Brenkove 2024 je prejela Protideževna juha Majde Koren in Ane Maraž (KUD Sodobnost International).

»Bilo je poletje. Ah, figo, ne pa poletje. Že sedem dni je nesramno deževalo. Hišaprihiški otroci so se na smrt dolgočasil. Gledali so skozi okna in se praskali tam, kjer jih ni nič srbelo. Prebrali so že vse knjige. Porisali so ves papir /.../«

Tako se začenja nagrajena slikanica pisateljice Majde Koren (1960) in ilustratorke Ane Maraž (1985), prva je v Cobissu zapisana 96-krat, če je kriterij knjiga za otroke; druga pa 41-krat.

UTEMELJITEV NAGRADE

Protideževna juha pisateljice Majde Koren in ilustratorke Ane Maraž je celostno zaokrožena slikaniška bravura, ki večplastno in medbesedilno nagovarja najmlajše bralce. Hkrati ponuja domišljjsko zgodbo in igrivo domačenje prvih veččin matematike. Njeni elementi čudežnosti, nepričakovane rešitve, domislice z ljudskimi pregovori, besedne iskrivosti in ob tem spoštovanje mladega bralca v besedi in sliki nudijo bralsko motivacijo tudi bolj večim otrokom. Obojim pa daje, spodbuja in razvija domišljjski zalet. Kolaž v dinamični, mešani likovni tehniki se odlično prilega besedilu.